Ціна 1 крб.

П е р е ц ь

№ 8 (20) КВІТЕНЬ 1943 Р. ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ РІК ВИДАННЯ II

УКРАЇНСЬКИЙ БАРОМЕТР

Якщо погода сприятиме, на Україні можна чекати високого врожаю. (З німецьких газет).

Малюнок О. Козюренка.

— Ну й погодка! Судячи за цим барометром, доброго врожаю ми не діждемось.

РОЗЛУКА, ТИ РОЗЛУКА...

Малюнок К. Агніта.

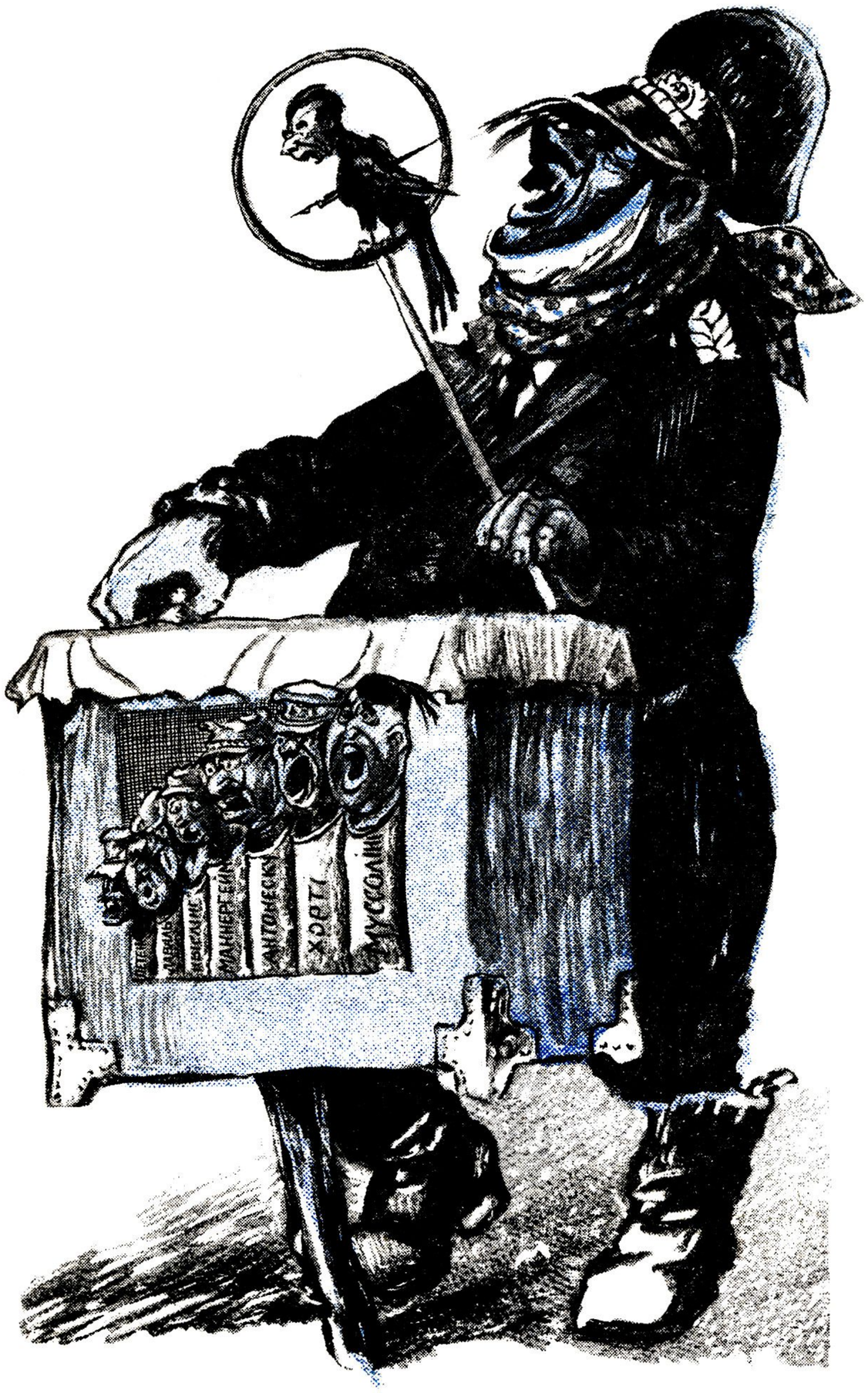

— Дайте, не минайте, не мине й вас лиха година...

ЕПІТАФІЇ

Існує стародавній звичай: писати на небіжчиків епітафії. Автор цих рядків робить навпаки: пише епітафії авансом і з нетерпінням чекає, щоб авансовані персонажі потрапили в розряд небіжчиків.

ГІТЛЕРОВІ

Де володарства пишні мрії?
В труні один, як пес лежиш,
І світ сумує і жаліє,
Чому... не здох ти ще раніш?

МУССОЛІНІ

Ти грав у Цезаря, небоже,
І допоміг тобі Берлін.
Тепер на Цезаря ти схожий:
Лежиш в могилі, як і він.

ЛАВАЛЕВІ

Обійме смерть тебе, і вмить
Побачиш ти народа силу.
Всі скажуть: «От Лаваль
лежить»
І... плюнуть на твою могилу.

З РІЗНИХ ФРОНТІВ

— Двом смертям не бути, а полону не минути,—сказав італьянський солдат, піднімаючи руки вгору.

— Краще бути хвилину боягузом, аніж все життя покійником,—проголосив румунський солдат, кидаючи гвинтівку і здаючись у полон.

— Наші не гірші ваших,—спокійно додав угорський солдат і раптом одчайдушно заволав: «Рус, здаюсь!»

ГЕНДЛЯРІ

(Оповідання львівського селянина)

Розповім вам, товаришу, як я сюди потрапив.

Питаєте, хто я? Та я ж Квач Яcько. Колись за Польщі хлопом був. Потім Червона Армія прийшла, я людиною став. Колгоспником. «Рідна земля» колгосп наш звався, у Львівській області. Почав був по-людському жити, почав і про злидні забувати.

А тут герман як насунув, я тікати... Оце й досі по мандрах вештався.

Днями у Львів був прийшов. Земляка одного зустрічаю. Такий собі меткий чоловічок, все в панки ліз. Побачив мене цей земляк на вулиці, впізнав. І каже мені: «Ех ти, Яську, дурню, не віриш нам. Патріоти ми, Україну рятуємо. Західну культуру, європейську, ненці щепимо. Ось ходімо зі мною, послухаєш, які ми діла робимо».

— А що ж,—питаю,—у вас таке?

— А у нас,—каже,—ниньки, ось зараз, засідання представників місцевих українських комітетів. Сто двадцять вісім чоловіка люду з'їхалось культурні справи вирішати.

Приходимо. Справді, панки сидять на дзигликах і запальні промови по черзі виголошують. Тільки я нічого не второпаю, не втямкую. Неначе й землячки, а белькотять не по-нашому, не по-русинському.

Якийсь панок-русин біля мене сидить. Питаю його:

— По-якому ж вони патякають?

Глянув він на мене з гонором, як вовк на овечку, і відповідає презирливо:

— Хлоп ти смердючий, як ти сюди втрапив? Не чуєш хіба, що західну культуру заводимо. Патякають!.. По-німецькому всі говорять. А не патякають...

Оце, думаю, культура! Кліпаю очима, як сліпа кицька. Коли ось якийсь пан, пихатий такий, довготелесий, німецької свинячої породи на вигляд, підводиться і щось цвенькає, бундючно вигукує.

Патріоти зраділи плескають в долоні. —Слава, слава!—гукають. Гоноровитий сусіда кричить мені у вухо:

— Чого мовчиш і не плещеш в долоні? Дурню! Сам віце-губернатор нашої провінції, гер Лохзакер, надіслав повідомлення, що він затвердив статут нашої української організації, яка буде провадити роботу серед молоді і в школах. Слава, гох!..

Таке мене по цих словах зло вхопило. Налилися груди лютою ненавистю. Не витримав я, та як схоплюсь з дзиглика, та як гукну на всеньку залу:

— Брешете, запроданці прокляті! Народом гендлюєте! Матір-Україну в ярмо німецьке впрягаєте! Темних людей у фашистську віру переучувати збираєтесь! Не буде цього! Виженемо вас усіх, поб'ємо, помстимося. Кати, людожери!

Завмерли «патріоти» на мить. А потім як кинуться до мене:

— Повісити його, більшовика!—кричать. Це мене, значить...

Насилу втік. Насилу мене ноги винесли. І досі серце не заспокоїлось... Чи воно з переляку, чи від гніву так тріпочеться в грудях...

Отакі «патріоти»... Най їх пропасниця за печінку вхопить.

Всеньку живу правду розповів вам, товаришу. Жодного слівця не вигадав. Най мене грім лусне в голову з ясного неба, коли хоч півслівця вигадав. Їй-бо правда! Та ось нате газету «Краківські вісті». В ній описано ці збори і списано, що всі «патріоти» говорили тільки німецькою мовою. І про віце-губернатора написано.

А я знову в мандри пішов...

Сохрани матір божа від таких патріотів. Та вже не довго їм панувати.

До вас оце прибився. Слава Ісусу...

Олександр КОПИЛЕНКО.

ДАВНІ ДРУЗІ

В караульному приміщенні німецького гарнізону солдати, на дозвіллі, почали розповідати різні пригоди.

— Зі мною на Харківщині був такий випадок,—сказав мадьяр,—поліз я якось на ідрі курей драти, а двері внизу рип...

— Що там, курей!—перебив його італієць. —Я в одному українському селі примітив, що дядько ховає від нас кабанчика в ямі на вгороді, а їжу йому спускає на віжках. Вночі дістав я драбину й поліз. Тільки став на ноги, а дядько спускає на віжках цебер гарячих помиїв та мені просто на голову! Доки я протер очі, а драбини вже немає...

Італійця безцеремонно перебив німецький солдат:

— Ось зі мною, друзі, була пригода. У вісімнадцятому році ми стояли в Румунії. Біля одного села командир полку наглядів добре угноєні поля. Одного ранку встають селяни, а їхньої землі й слід простиг. А ви там кури, кабанчики! Ми за ніч зняли увесь плодоносний шар і вивезли до Німеччини. Селяни в крик. Я хотів оперіщити нагаєм одного мамалижника, але не попав по старому, та по хлопчикові. Дивлюсь, а йому праве око...

Румун, що був сліпий на одне око, несміливо вставив:

— Не праве, прошу ласки, а ліве око.

— Може й ліве,—погодився німець. —А ти, мамалижнику, щоб не перебивав мене, ідеш в наряд поза чергою.

Петро ПАНЧ.

Малюнок К. Єлісєєва.

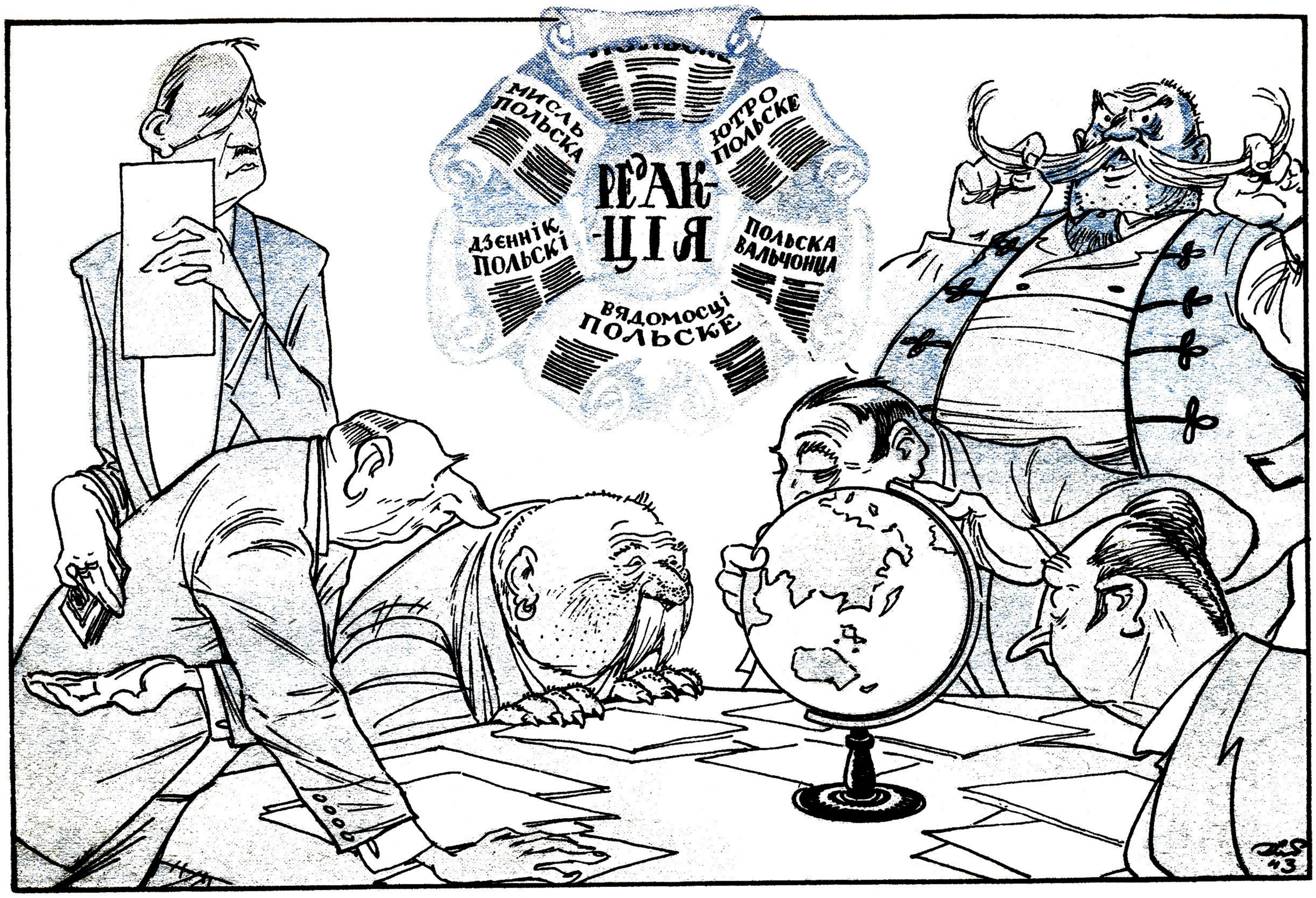

Зібралася кумпанія невеличка і нечесна.

ПРИГОДА

Бугай собі, як бугай—з хвостом і з рогами... Білий, мов сніг, а на лобі чорна латка, як виновий туз. В обласному земвідділі його богом Апісом іменували. По латці на лобі Апіса серед тисячі за версту пізнати можна було.

Одного разу хтось з сільських парубків роздратував бугая, він зірвався з каната і давай по селу розвороти виписувати. Де не розвернеться, там тин повалить, ворота на дорогу винесе. Такого переполоху наробив, що куди твоє діло! На дорозі йому хатка трапилася поганенька. Так він її наскрізь пронизав. Добре, що дома нікого не було.

Вискочив він на дорогу, а навпроти машиною з міста Оксана, скотарка наша, додому їхала з московської виставки. Пізнала Апіса здалека, зупинила машину та як закричить:

— Що ти тут, капосний, робиш?!

Почув бугай той голос і став, мов укопаний.

А Оксана встала з машини, підійшла до нього як до смирненького бичка, накинула йому пояс замість налигача і повела в село. Власть таку мала Оксана над ним. Її одну признавав він і допускав до себе.

Після цього случаю й прозвали ми нашого бугая Танком. А пригода, про яку я вам розказати хочу, вже у війну сталася.

Німецький поміщик з Баварії, який приїхав паном-бароном у наш колгосп, оглядав свою нову маєтність і натрапив на бугая.

— Чий? — питає він у старости.

А той, мабуть, ще по-новому брехати не навчився, та й бухнув:

— Колгоспний. Танком прозивається.

— Що?! — загримав фон барон. — Та ти знаєш, хто перед тобою стоїть оце.

— А-а як же, ваша ясність, знаю, знаю, — заходив на задніх ратицях староста. — Ви ж стоїте, наш пан і благодитель...

— Дуррак! — загарчав поміщик. — Бик стоїть перед тобою! Розумієш, рабська твоя пика, що це нащадок божественного єгіпетського бика Апіса?!. Пане коменданте, ім'ям фюрера наказую завтра ж відвантажити святого бика до Баварії на виставку рідкісних знахідок. Я сам протелеграфую, щоб Апісові там підготували відповідну його божественному походженню зустріч.

Назавтра два взводи кремезних баварців прибули на ферму, щоб вирядити на станцію нашого Танка. Крізь кільця в ніздрях просунули три здоровенних ланцюги, вивели бугая із стайні й погнали. А позаду в прольотці сам фон поміщик їде з комендантом, і староста кіньми править.

Не доїжджаючи трьох кілометрів до станції, панська прольотка обігнала всю процесію і почала спускатися в балочку. З одного боку там лісок невеличкий, обкопаний глибоким ровом, а з другого — піщаний кар'єр державної цегельні. Так от, спускаються пани в балочку, коли це з лісу тільки—бах! бах! А тоді як застрочить з автомата.

Староста як закричить: «партизани!»—та як ударить по конях і погнав їх до лісу. «Стій, дурню!—кричить поміщик. —Стій! Куди ти правиш?!» І давай разом з комендантом лічити старості ребра в два дрючки.

Тим часом на узлісся вискочив партизан з автоматом, побачив прольотку з німцями, а позаду цілий загін солдатів і дав по них чергу.

Зачувши постріли, бугай вирвався на волю. Баварці полетіли в усі боки, тільки ланцюги у них залишились.

З подраною губою й ніздрями, заюшений кров'ю, бугай блискавкою кинувся на прольотку й розметав під три чорти її сідоків. Потім обернувся до свого конвою і давай крушити його. Баварці з переляку забули навіть про свою зброю. А бугай топтав і жбурляв їх, як справжній танк. Два взводи солдатів посипалися від нього, мов гнилички з груші.

Партизан на узліссі побачив всю цю картину та як закричить:

— Танк! Ах ти ж чортова кукла! Давай! Давай!

Бугай обернувся на голос, але нікого вже не побачив, — партизан стрибнув у рів, бо в цей час з лісу показалися зелені мундири німецьких солдатів. Танк зірвався з місця. За якусь мить він, перескочивши через рів, з диким ревищем ганявся за фріцами. Тут саме й наскочили ми з піщаного кар'єру й закінчили початий Танком розгром німців.

Коли б не Танк, піймали б німці нашу розвідницю—колгоспну скотарку Оксану. То ж була вона, одягнена по-чоловічому. На її голос і кинувся Танк. Питаєте, де він тепер? А ми його переправили через лінію фронту. Там, я думаю, земляки його швидко до справжнього діла приспособлять. Так що коли після війни зустрінете де білого бичка або теличку з латкою на лобі, схожою на виновий туз, то так і знайте, що це покоління того самого Танка, якого німці, що побували в нашому селі, до смерті пам'ятатимуть.

Олесь ГРОМОВ.

ЗВІРОБІЙ

Коли Рудольфа фон Крейцерхохена привели на призовний пункт в Берліні, він вирячив очі і швидко-швидко забелькотав:

— Я хворий, гер лікар! Катар шлунку, геморой, праве око короткозоре, ліве—далекозоре. Ліва нога коротша від правої на два сантиметри. І ще трохи сухот—дихаю я половиною легенів.

Лікар обмацав його, вислухав і сказав:

— Ви справжній арієць — придатний!

Так Крейцерхохен попав до армії, на східний фронт.

Він спробував і тут піти до лікарів, нарікав на свої хвороби. Але, як і в Берліні, його вислухали, обмацали — послали на передові позиції.

В боях під Києвом Крейцерхохену вибило ліве око. Він дуже зрадів. «Нарешті,—подумав він,—мене відпустять додому».

Але... лікарі вставили йому скляне око і пожартували:

— Тепер у вас нема розходження в очах. На передову!

Під Харковом Крейцерхохену відбило ступню лівої ноги. «Ось коли,—подумав він,—я звільнюсь від цієї жахливої війни».

Але... лікарі приладнали йому протез і підбадьорили:

— Тепер у вас нема підстав скаржитись—обидві ноги однакові.

— Але я не зможу бігати,—заплакав Крейцерхохен.

— Бігати?—запитали лікарі. — А навіщо бігати німецькому солдатові. Швидше його на передову.

Під Ізюмом у Крейцерхохена з'явилась короста. Звичайна короста. Він чухався, чухався, чухався...

— Гер лікар,—звернувся Крейцерхохен. — Я не їм і не п'ю. Я тільки чухаюсь **і не можу навіть спати.**

— Це дуже добре,—відповів лікар. —Німецький солдат і не повинен спати.

Тоді Крейцерхохен **написав листа своїй** матері в Берлін, запитував її, як звільнитись **йому від проклятої** хвороби, що остаточно зіпсувала йому життя.

«Мій дорогий Руді,—скоро відповіла мати. — В дикій Україні є багато ліків, особливо трав. Я чула, що там є чудесна трава звіробій, яка звільняє людину від усіх хвороб. Ти шукай цю траву і лікуйся нею».

Крейцерхохен шукав цю траву. І чухався. Чухався так дуже, що не міг всидіти в своїй земляній норі і висунувся з неї.

Ось тоді снайпер Бабенко і вліпив у голову Крейцерхохена кулю. Це був сотий фріц на його рахунку. А Крейцерхохен, одержавши порцію ліків від звіробоя німецьких фашистів, заспокоївся і перестав чухатись.

Туди йому й дорога!

Семен СКЛЯРЕНКО.

РОЗМОВА ДВОХ ГАНСІВ

Ганс перший. —Чув, дивізія Отто Курцева стала еСеСеСівською?

Ганс другий. —Що це — новий загін фюрера?

Ганс перший. —Ні, її просто розгромили під Сталінградом, Ставрополем і Старобільськом.

ПАЛИТИ БУДЕМ, А НЕ ЖАТЬ

Лежать поля, немов камінні.
Виходять люди, наче тіні
на обікрадені лани...
Що сіють німці в Україні
своєї чорної весни?

В крові й золі степи похмурі,
лиш трупний сморід юга жене:
посіяв вітер — скосить бурі!
посіяв сльози — кров пожне!

Виходять люди в чорне поле:
там кров дітей і матерів,
над полем чад, а поле — голе,
і кулі свищуть із ярів.

Землі вкраїнської криниці
збруднили варвари й кати;
не зійдуть їм жита й пшениці,
не схоче і трава рости!

Убить народ — і ждать посіву?
Окрасти — й хліба дожидать?
Жнива згорять в заграві гніву,
палити будем, а не жать.

Уродить рано, а не пізно,
по всіх лощинах і ярах
картопля... мідна і залізна!
а нагодує — глина й прах.

Баштани будуть: готські дині
та італійські кавуни;
там голови арійські свині
згубили в злигодах війни;

той цюкре-овоч, гуте-овоч
одрізав партизанський ніж:
беріть ту гітлер-тоттен-сволоч
в Берлін і Рим везіть скоріш!

Терень МАСЕНКО.

НА ШВЕДСЬКОМУ КОРДОНІ

— Не розумію, до якої релігійної секти належать деякі шведські політики. Чи вони «непротивленці», чи «протестанти»?

— І те й друге.

— Як?!

— Вони «непротивленці», коли пропускають через Швецію озброєних гітлерівців, але вони ж і «протестанти», бо завжди після цього енергійно протестують перед гітлерівським урядом.

РОММЕЛІВСЬКА ДРАПЗАВБАЧЛИВІСТЬ

Малюнок Б. Фрідкіна.

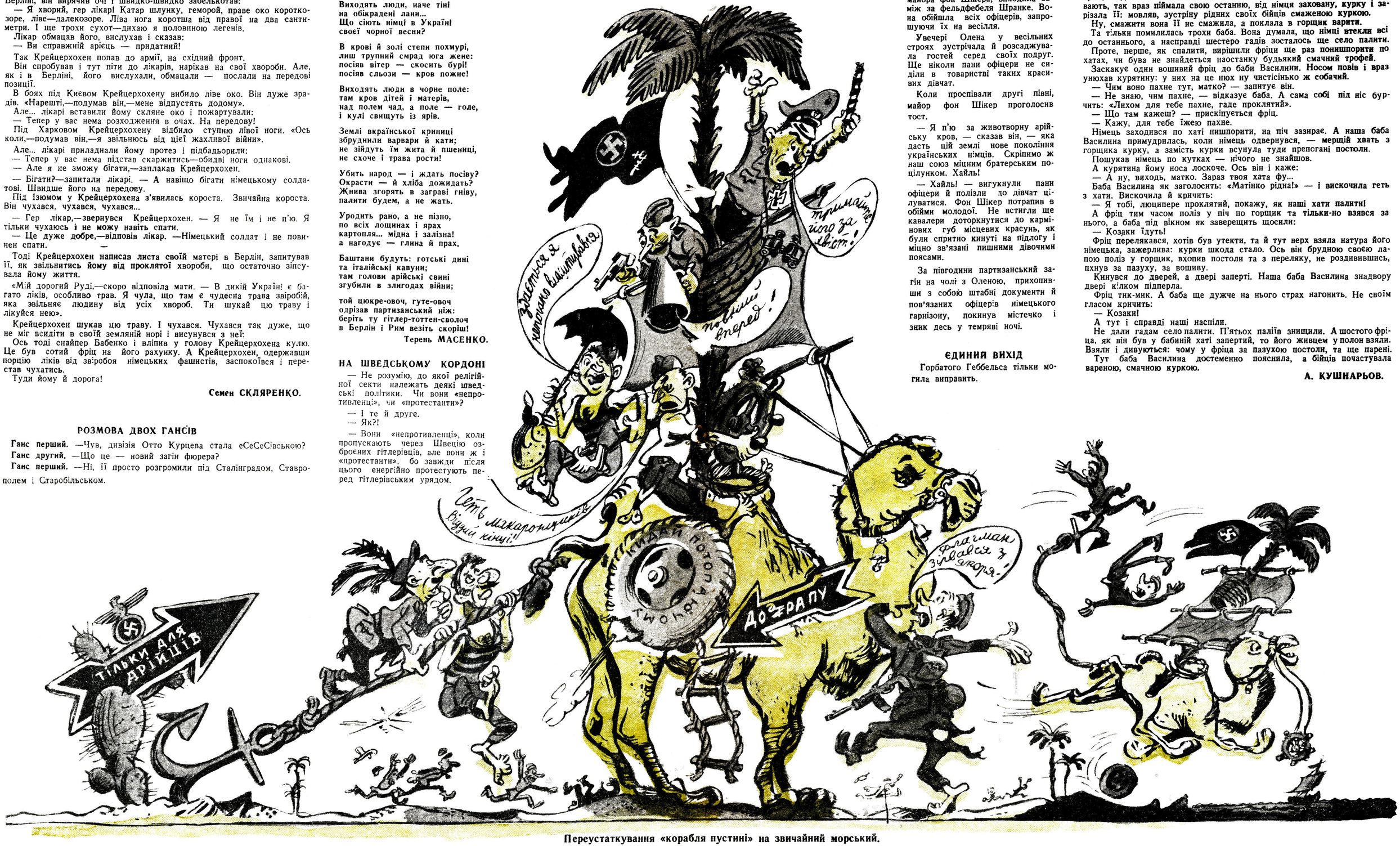

Переустаткування «корабля пустині» на звичайний морський.

ВЕСІЛЛЯ

Красуня Олена, покоївка начальника німецького гарнізону майора фон Шікера, виходила заміж за фельдфебеля Шранке. Вона обійшла всіх офіцерів, запрошуючи їх на весілля.

Увечері Олена у весільних строях зустрічала й розсаджувала гостей серед своїх подруг. Ще ніколи пани офіцери не сиділи в товаристві таких красивих дівчат.

Коли проспівали другі півні, майор фон Шікер проголосив тост.

— Я п'ю за животворну арійську кров, — сказав він, — яка дасть цій землі нове покоління українських німців. Скріпимо ж наш союз міцним братерським поцілунком. Хайль!

— Хайль! — вигукнули пани офіцери й полізли до дівчат цілуватися. Фон Шікер потрапив в обійми молодої. Не встигли ще кавалери доторкнутися до кармінових губ місцевих красунь, як були спритно кинуті на підлогу і міцно зв'язані пишними дівочими поясами.

За півгодини партизанський загін на чолі з Оленою, прихопивши з собою штабні документи й пов'язаних офіцерів німецького гарнізону, покинув містечко і зник десь у темряві ночі.

ЄДИНИЙ ВИХІД

Горбатого Геббельса тільки могила виправить.

СМАЖЕНІ ПОСТОЛИ

Коли ми погнали німців з Дону, ніхто не зустрів червоноармійців краще від баби Василини. Вона як побачила, що німці п'ятами кивають, так враз піймала свою останню, від німця заховану, курку і зарізала її: мовляв, зустріну рідних своїх бійців смаженою куркою.

Ну, смажити вона її не смажила, а поклала в горщик варити.

Та тільки помилилась трохи баба. Вона думала, що німці втекли всі до останнього, а насправді шестеро гадів зосталось ще село палити.

Проте, перше, як спалити, вирішили фріци ще раз понишпорити по хатах, чи була не знайдеться наостанку будьякий смачний трофей.

Заскакує один вошивий фріц до баби Василини. Носом повів і враз унюхав курятину: у них на це нюх ну чистісінько ж собачий.

— Чим воно пахне тут, матко? — запитує він.

— Не знаю, чим пахне, — відказує баба. А сама собі під ніс бурчить: «Лихом для тебе пахне, гаде проклятий».

— Що там кажеш? — прискіпується фріц.

— Кажу, для тебе їжею пахне.

Німець заходився по хаті нишпорити, на піч зазирає. А наша баба Василина примудрилась, коли німець одвернувся, — мерщій хвать з горщика курку, а замість курки всунула туди препогані постоли.

Пошукав німець по кутках — нічого не знайшов.

А курятина йому носа лоскоче. Ось він і каже:

— А ну, виходь, матко. Зараз твоя хата фу...

Баба Василина як заголосить: «Матінко рідна!» — і вискочила геть з хати. Вискочила й кричить:

— Я тобі, люципере проклятий, покажу, як наші хати палити!

А фріц тим часом поліз у піч по горщик та тільки-но взявся за нього, а баба під вікном як заверещить щосили:

— Козаки їдуть!

Фріц перелякався, хотів був утекти, та й тут верх взяла натура його німецька, зажерлива: курки шкода стало. Ось він брудною своєю лапою поліз у горщик, вхопив постоли та з переляку, не роздивившись, пхнув за пазуху, за вошиву.

Кинувся до дверей, а двері заперті. Наша баба Василина знадвору двері кілком підперла.

Фріц тик-мик. А баба ще дужче на нього страх нагонить. Не своїм гласом кричить:

— Козаки!

А тут і справді наші насіли.

Не дали гадам село палити. П'ятьох паліїв знищили. А шостого фріца, як він був у бабиній хаті запертий, то його живцем у полон взяли. Взяли і дивуються: чому у фріца за пазухою постоли, та ще парені.

Тут баба Василина достеменно пояснила, а бійців почастувала вареною, смачною куркою.

А. КУШНАРЬОВ.

БЛАГОРОДНА ОБИДА

Малюнок В. Литвиненка.

— Чого, хлопче, смутний-невеселий?
— Бо ви мене в армію не берете...
— Підростеш—візьмемо.
— Атож! Поки я виросту, ви всіх німців самі переб'єте.

НЕВЕЛИКІ ВТРАТИ

Як повідомляють газети, спроба гітлерівців сформувати грецький «антибільшовицький легіон» для відправки на радянсько-німецький фронт ганебно провалилась. В афінському університеті в легіон записався лише один «доброволець».

Тепер Геббельс має всі підстави заявити:

— Добровільці хоробро б'ються на фронті і, головне, майже не мають втрат.

— ???

— Грецький легіон, наприклад, після всіх боїв втратив тільки одного солдата.

ПО ПРЯМОМУ ПРОВОДУ

Гітлер. —Антонеску! Чому так поволі йдуть на фронт твої солдати з весняних резервів?

Антонеску. —Їм заважають милиці.

ПРЯХА-НЕВДАХА

Напряде ниток брехні
Геббельсова прядка,
Та й обплутує людей
У «новім порядку».
Брехні Геббельса бридкі,
Всі це добре знають,
Як гнилі оті нитки:
Лиш купив—линяють.
Скільки цуцик не вищить —
Брехні все невмілі,
Бо ж линяють ті нитки
І стають аж білі.
Хай кустарить брехомет —
Полотно не ткане...
Шита вся його брехня
Білими нитками.

Дмитро БІЛОУС.

Микола **УШАКОВ**

ЧЕТВІРКА

Їх четвірку кожен знає,
тільки й чуть серед розмов:
Іваненко,
Іванбаєв,
Іванідзе,
Іванов.

Бойовий отой гурточок
подавив, як чобітком,
вогневих чимало точок,
не рахуючи вже ком.

Крізь мороз, дощі і роси,
на снігу і на траві
німчуру вкладали в стоси
наші хлопці бойові.

Суму складено велику:
німців — тисяча і п'ять,
італійців — тих без ліку,
а румунів — що й казать!

Кожен з них і вміння має,
і гарячу має кров, —
Іваненко,
Іванбаєв,
Іванідзе,
Іванов.

Виручав герой героя,
ще й на посміх беручи.
Спить один — говорять троє
все про нього уночі.

І любов свою, хоч доля
іншому її дала,
називають троє — Льоля,
а четвертий зве — Лола *).

Поховати їх несила
всім німецьким брехунам,
не до серця бо могила
нашим друзям-воякам.

Смерть усюди їх минає,
і воюють знов і знов
Іваненко,
Іванбаєв,
Іванідзе,
Іванов.

Переклав Максим РИЛЬСЬКИЙ

*) Лола — по-узбецьки—тюльпан.

НЕ ТОЙ МОМЕНТ

Прямо не впізнаємо ми нашого діда Гарасима. Наче помолодів. Горить у нього все під руками. Він і до вуликів—підгодувати рої, і до кузні, і гній везе на степ на таловину, а особливо парники доглядає.

Через якийсь тиждень—два дід повезе до підшефного шпиталю овоч: зелену цибулю, редиску, петрушку всяку, а ще через тиждень і огірочки, бо вже гарненькі пуп'янки пов'язалися.

— Що, діду, нажимаємо? По-стахановськи?

— Атож! Даром я вакуювався у глибокий тил? Тепер, брат, не той момент, за трьох, чотирьох треба робити.

— А може розкажете, діду, як до революції кавуни возили?

— Ге, ні! Розказуй уже ти, а мені ніколи, не той момент.

Побіг дід, як він каже, до «рабулаторії» на насіння глянути.

— От гасає старий, на четверту скорость переключився. —Це конюх—Степан. —Треба йти, а то раніш мене в конюшні побуває.

Старий і справді не минув конюшні. Всюди його хазяйське око встигає.

Помив дід руки біля криниці.

— Тепер і попоїсти можна, бо кишки марша грають. Ділов куча!

— Поспіємо з козами на торг,—відказує дідовою примовкою бригадир Оксент Свиридович.

— Ге, ні, це до революції...

І в який раз починає дід про кавуни.

— Іде ото парубок степом, а степ же як те море—широкий та рівний, на Херсонщині тільки такі степи, скільки око гляне—видать. День аж дзвенить, спека, дихати нічим. В гарбі пара круторогих, повна гарба кавунів—рябчики та тумани монастирські, кавун в кавун. Волики шагають, хвостами помахують—муха б'є, а парубок сидить на полудрабку і на увесь степ співає:

Ой, ой, ой, штири-бирі-і-і...
Сім сот та ще чотирі-і-і.
А одної нема...

Глянув хлопець назад, а кавуни задок прорвали і падають на дорогу.

«Позбирати б,—думає. —Та чи варт? Цього добра, мовляв, повний степ».

І далі співає:

Я ж думав, що то овечка-а-а,
А-а-а то якийсь су-у-у-чий син
Посіяв гречку...

— А, гей! Соб, соб, мурий, соб! А куди тебе чорти тягнуть, цобе, цобе!.. Бодай же тебе вовки задрали...

Глянув хлопець ще раз, бачить—один кавун лишився і котиться вже не на задок, а наперед, під ноги, наче дратується.

— От, анахтема!..

Співаючи, повагом перелазить він через полудрабок і штовхає той кавун ногою з гарби:

— Котись же й ти, сучий сину, бодай ти луснув...

Розказує дід про хлопця, а це ж він про себе говорить.

— А ти про кози нагадуєш, мовляв, поспіємо... Це таке було у старе времня, а тепер... Війна... Темпи давай, та не абиякі. Не той момент!

— А чу-чу, чу-чу!.. Санько, дивись, свині загороду повалили... Чу-чу, чу-чу!..

Біжить дід до свиней і по дорозі гукає:

— Чу-чу, чу-чу!.. Беркульозу на вас нема...

Золотий дід.

Юрій ШУМСЬКИЙ.

КАЗКА ПРО КУРЕЙ І САРАНУ-КУРОЇЖКУ

Малюнки С. Самума.

Жили-були в Європі кури. Несли вони яєчка не золотії, а простії.

Налетіла на Європу страшна сарана-куроїжка й пожерла всі яєчка.

Пожерла сарана-куроїжка всі яєчка, а жерти ще хочеться.

Накинулася куроїжка на курей і поковтала їх геть чисто усіх з пір'ям.

Німецька економічна преса стурбована зникненням яєць у Європі. (З газет).

Поковтала курей, а жерти ще хочеться.

Знайшов учений куроїд десь тухле яйце, зрадів.

«Будемо ми,—каже він,—зараз ситі й веселі. Я сам висиджу вам курей, а кури знов нестимуть яйця, і не простії, а золотії». І сів...

Сидів-пихтів і висидів... вутку-Геббельса, яка яець не несе, а німців і Європу брехнями годує.

ПАМ'ЯТКА НІМЕЦЬКОГО ЗАПОВІДАЧА

Один німецький полонений, захворівши з переляку на щирість, заявив на допиті:

«У наших солдатів нема ніякої надії на щасливе повернення додому Я навіть написав заповіт, бо вирішив, що жити мені лишилось лічені дні. Такі ж заповіти написало і багато інших солдатів».

Отже, як бачимо, складання заповітів досить поширений вид творчості в німецькій армії. Але написати «духівницю» не така вже проста справа. Не те що курку у баби вкрасти. Робота складна. Особливо для німецької надлюдини. Адже відомо, що Гітлер не дуже натискає на своїх босяків щодо грамоти.

Зважаючи на це, ми розробили коротку інструкцію-пам'ятку, яка допоможе гітлерівським кандидатам у небіжчики швидко і правильно складати відповідальні «документи душі».

1. Тон заповіту має бути бадьорий, життєрадісний. Треба зберігати нерви своїх фрау і фріценят. Недарма ж пан Геббельс оголошував похід за ощадження капіталу нервів! Отже, бадьорість—основна вимога до автора заповіту.

2. Писати заповіт треба олівцем блакитного або, ще краще, рожевого кольору. Це одразу ж створить у родичів небіжчика піднесений рожевий настрій.

3. Борони вас боже облямовувати заповіт траурною рамкою. Як папір можна використовувати популярні видання промов фюрера, в яких він ще позаторік обіцяв німцям блискавичну перемогу на Сході, або якусь іншу гумористичну літературу.

4. Стиль заповіту теж має бути піднесений. Не завадить в цій справі і рима. Наприклад:

Я — сьогодні помираю,
Взавтра — вам того ж бажаю.
Стрінемось у праотця
Гоп-ца дріца, лам ца-ца.

5. Відказувати спадкоємцям треба не якісь там прозаїчні солдатські речі—крадений годинник чи трофейний чемодан з білизною. Про це барахло подбають фронтові друзі. Заповідати треба оптимістичні ідеї і думки, якими сповнені черепи войовничих фріців. Приміром: «Не я перший, не я й останній». Або: «Всі там будемо».

6. Заповіти можуть бути й колективні. Це навіть краще. Заощадить чимало часу і паперу. Зміст — той самий.

7. Наприкінці, як і годиться, треба привітати своїх близьких. Але як саме? «Не поминайте лихом» або «прощавайте» тут ні до чого. Це буде звичайна ложка дьогтю, яка зіпсує всю діжку меду. Знову треба придумати щось бадьоре. Радимо зокрема використати досвід єфрейтора Ганса Д. Потрапивши в радянський полон, він розповів: «Ідучи на пост або в розвідку, солдати, прощаючись, кажуть один одному:

— До побачення в братській могилі!»

Отже, не «прощай», а «до побачення».

Олекса РАДА.

В КУПЕ МІЖНАРОДНОГО ВАГОНА

— Після жахливих звірств гітлерівців,—сказав пасажир-швейцарець,—їх режим може підтримувати лише божевільний.

— Брехня!—обурився його сусіда-німець. —Я—за Гітлера, але хіба я божевільний?

— Ну, що ви!—сконфузився швейцарець.

— Я не Ганс Шухер із Кельна,—гарячився німець. —Цей божевільний скрізь заявляє ніби він—важкий танк. А хіба він може бути важким танком?

— Звичайно, ні...

— Атож! Бо важкий танк це — я!

І прихильник гітлерівського режиму загуркотів на все купе, удаючи з себе танка.

СТАРІ ПРИСЛІВ'Я НА НОВИЙ ЛАД

— «Ястребок» не птиця—він і «Юнкерса» не боїться,—сказав льотчик Шавурин, протаранивши ворожий літак.

☆

— За двома «Юнкерсами» поженешся—бий обох,—заявив льотчик-винищувач Єлісєєв, збивши в однім бою двох стервятників.

☆

— На те бог і фріца створив, щоб було кого бити,—посміхнувся Чернишенко, випустивши на голови німців цілу серію бомб.

☆

— Всякому своє: каші упріти, німцю згоріти,—сказав штурмовик Михаленков, підпаливши фашистський танк.

(З червоноармійської газети «Доблесть»).

Відповідальний редактор Л. ПАЛАМАРЧУК. **Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».**

А1115 Заказ № 1066

ГІРСЬКІ ПОТОКИ

Малюнок Й. Дайца.

Весна в Карпатах.